

γουρουνοπεριλογή ἡ, ἐνιαχ. γουρουνοπερ'λοή 'Ικαρ. (Εὐδηλ.) — Α. Πουλιαν. Θλαμέν. νησ., 70.

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ περιλογή.

Τὸ χοίρειον δέρμα ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπὸ γουρουνοπερ'λοή | μήτε κρασὶν μήτε τυρὶν
(ἀπὸ ἀναιδεῖς καὶ ἀναισχύντους εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναμένῃ
τις συμπαράστασιν) 'Ικαρ. (Εὐδηλ.)

γουρουνόπετσα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόπετσα Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ πέτσα.

1) Τεμάχιον χοιρείου κρέατος μετὰ τοῦ ἀπετριχωμένου δέρματος ἐνθ' ἄν.: Θὰ χορτάσῃ τ' ἄντερό σου οὐλοῦ γουρ'νόπετσα τώρα τίς Κρεατινές (τὰς δύο ἐβδομάδας τῶν Ἀπόκρεων) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γοῦροῦνοτσί-γαρίδα, τσίγαρίδα, σύγλινο. 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀναιδής, ὁ ἀναισχύντος ἐνθ' ἄν.: Ἔναι 'φτοῦνος 'φτοῦ μινὰ γουρ'νόπετσα! Πελοπν. (Μαργέλ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνάνθρωπος 2.

γουρουνοπετσαίικος ἐπίθ. γουρ'νουπιτσαίικος Στερελλ. (Βαρετάδ. Πατιόπουλ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοῦροῦνόπετσα ἢ γοῦροῦνοπέτσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αίικος.

Ὁ τοῦ χοιρείου δέρματος ἐνθ' ἄν.: Κεῖα τὰ τουμάρια τὰ γουρ'νουπιτσαίικα τὰ γλέπ'ς; Στερελλ. (Σπάρτ.)

γουρουνοπέτσι τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ. Μάν. Σαηδόν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 33 Πρω. Δημητρ. γουρ'νοπέτσι Ἄνδρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κοπαν.) γουρ'νοπέτσ' Τῆν. γουρ'νουπέτσ' Εὐβ. (Ὁρ. Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Λεπεν. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ.) γ'ρουνοπέτσι Πελοπν. (Καρδαμ. Πάνιτσ.) γ'ρουνοπέτσ' Μακεδ. (Κωνσταντινᾶτ.) Σάμ.

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ πετσί.

1) Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Φορεῖ τσαρούχια ἀπὸ γουρουνοπέτσι Πελοπν. (Κίτ.) Ἔχεις κἄνα κομμάτι γουρ'νοπέτσι νὰ φτεγᾷσω γουρ'νοτσάρουχα νὰ ποδεθῶ; Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Σώσαμε τὸ γουρ'νοπέτσι καὶ θὰ μείνουν τὰ παιδιὰ οὐλα ξυπόλυτα Πελοπν. (Βερεστ.) Μὴ τοῦ γουρ'νουπέτσ' ἐφκειαναν σγαρόνια (= γουρουνοτσάρουχα) Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἄμα κἄψης 'ς τὴ φωτιά τσαρούχι ἀπὸ γουρ'νοπέτσι μαζί μὲ χαμολιό, τότες τὰ Κατζιόνια ἀπὸ τὴ βρωμα δὲ ζυγώνουν 'ς τὸ χωριό (χαμολιός = τὸ ἀκανθόφυλλον φυτὸν χαμαιλέων, Κατζιόνια = οἱ Καλικάντζαροι) Πελοπν. (Κοπαν.) Γιατί τό 'κανες 'φτοῦνο; — Ἔτσι! — Νὰ φᾶς ἓνα γουρ'νοπέτσι (ἀντιλαβή) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γοῦροῦνάσκι, γοῦροῦνοδέριματο, γοῦροῦνοπεριλογή, γοῦροῦνόπετσα 1, χοίροδέριματο, χοίροπέτσι. 2) Κατὰ πληθ., τὰ ἐκ δέρματος χοίρου κατασκευαζόμενα ὑποδήματα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. γοῦροῦνοτσάρουχα, σγαρόνια. 2) Τὸ σκληρὸν καὶ δυσμάσητον κρέας Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.): Τί μαλακὸ μοῦ λές πῶς εἶν' αὐτὸ τὸ κρέας. Αὐτὸ εἶναι γουρουνοπέτσι Ἀθῆν. Εἶναι σκληρὸ σὰ γουρ'νοπέτσι (ἐπὶ κρέατος κακῶς μαγειρευμένου ἢ ἐπὶ κρέατος ἡλικιωμένου ζώου, τὸ ὁποῖον δυσκόλως διὰ τοῦ βρασμοῦ καθίσταται μαλακόν) Γαργαλ. 3) Ὁ ἀναιδής Λεξ. Δημητρ. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνόπετσα 2.

γουρουνοπεισιὰ ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοπεισιὰ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοῦροῦνοπέτσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ.

Γοῦροῦνοπέτσι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουρουνόπετσος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νόπετσος Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. Φιλιατρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοῦροῦνόπετσα ἢ γοῦροῦνοπέτσι.

1) Ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα εἰς τὰς παλάμας ἢ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γουρ'νόπετσος ἀπ' τὴν πολλὴ ξυπολιὰ (= ἀνυποδησία) Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀναιδής, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Τί τὰ λές σὲ φτοῦνονε τὸ γουρ'νόπετσο π' ἀπ' τὸ 'να ἀφτὶ μπαίνουνε κι ἀπ' τ' ἄλλο βγαίνουνε; Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνάνθρωπος 2.

γουρουνοπηχτή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοπηχτή Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.) γουρ'νοπηχτή Θράκ. γουρ'νουπ'χτή Πελοπν. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ πηχτή.

1) Τὸ διὰ βρασμοῦ τῆς χοιρείου κεφαλῆς παρασκευαζόμενον ἔδεσμα Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.): Ἐχόρτασα τώρα 'ς τίς γουρ'νοσφαξές τὴ γουρ'νοπηχτή Γαργαλ. Τὸ γουρ'νοκέφαλο τὸ κάνουνε γουρ'νοπηχτή Παιδεμέν. 2) Μεταφ. ὁ ὑπερβολικὰ παχύς, εὐτραφής Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Συνών. γοῦροῦνάνθρωπος 1, γοῦροῦναλοιφή 2.

γουρουνόπικο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόπ'κου Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοῦροῦνι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όπικο, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 215.

Ὁ μικρὸς χοῖρος ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνάκι 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νόπ'κου Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.)

γουρουνόπιττα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ πίττα.

Πίττα παρασκευαζομένη ἐκ φύλλων ζύμης ἐπαλλήλων μεταξὺ τῶν ὁποίων τίθενται λεπτὰ τεμάχια χοιρείου κρέατος μετὰ τυροῦ καὶ ὀρύζης. Πβ. ἁρ'νόπιττα, κοττόπιττα, κρεατόπιττα, ρομβελόπιττα.

γουρουνοπόδαρο τό, Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. γουρ'νοπόδαρο Ἡπ. (Πάργ.) Κάλαμ. Καστ. Κέρκ. (Κασσιόπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'νοπόδαρον Θράκ. (Ὁρτακ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γοῦροῦνι καὶ ποδάρι.

1) Ὁ πούς τοῦ χοίρου Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐτοῦτῃ ἡ ἱστορία ἔπρεπε νὰ γραφτῇ μὲ γουρουνοπόδαρο (εἶναι δηλ. πολὺ ἀλλόκοτος). 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου μὲ κέλυφος ἐπίμηκες στίλβον Ἡπ. (Πάργ.) Συνών. γοῦροῦνοπάπουτσο. 3) Τὸ φυτὸν Ἐρώδιον τὸ γεράνιον (*Erodium gruinum*) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν

(Geraninaceae) χρησιμώτατον και ως τροφή των χοίρων Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γο υ ρ ο υ ν ο π ό δ ι 1, κ λ ω ν ι τ ῆ ς β ά β ω ς, ν τ ά ν ν τ ά ν κ ό κ ο ρ α, κ ο υ τ σ ο π ό δ α ρ ο. 4) Τὸ φυτὸν Ἀνθεμὶς ἡ χία (Anthemis chia) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Σπάρτ.): Τὰ γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ α νά δά βράσης νά δά φάμε Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. ἀ μ ά ρ α γ κ α ς, τ σ ο υ τ σ ο υ μ ί δ α. 5) Τὸ φυτὸν Κυκλάμι- νον τὸ νεαπολιτανικόν (Cylamen neapolitanum) τῆς οἰ- κογ. τῶν Ἑρανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Κά- λαμ. Καστ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ά π ο υ τ σ ο 2. 6) Τὸ ὄπλον εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν Θράκ. (Ὀρτάκ.)

γουρουνόποδαρος ἐπίθ. ἐνιαχ. γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ ο ς Πε- λοπν. (Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Α. Παπαδιαμ., Χριστούγ. τεμπέλ., 34 — Λεξ. Δημητρ. γ' ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς.

1) Ὁ ἔχων κοντούς πόδας ὡς τοῦ χοίρου Θεσσ. 2) Ὁ ἄπλυτος, ρυπαρὸς, ἀγροῖκος Πελοπν. (Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.): Φτοῦνος ὁ γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ ο ς τσῆ Πέτραινας ἔχει νά πλυθῇ ἀπὸ τότε πού βαφτίστηκε Παιδεμέν. Συνών. ἀ π ά σ τ ρ ε υ τ ο ς 1, ἄ π α σ τ ρ ο ς 1, ἀ π λ υ τ ο β ε - δ ο ὗ ρ η ς, ἄ π λ υ τ ο ς Α1, γ ο υ ρ ο υ ν ἄ ν θ ρ ω π ο ς 2, γ ο υ ρ ο υ ν ε ρ ὸ ς 2, ἀ ν τ ῖ θ. π α σ τ ρ ι κ ὸ ς. 3) Δυσολί- νος Α. Παπαδιαμ., Χριστούγ. τεμπέλ., 34 — Λεξ. Δημητρ.: Σιμὰ εἰς ὅλα τ' ἄλλα ὁ κόσμος τὴν εἶχε διὰ γρουσουζα, διὰ γο υ ρ ὀ ν ο π ό δ α ρ η. Ἀμα ἐπρόκειτο νά ἀποπλεύσῃ καμμιὰ βάρ- κα ἢ κανένα καῖκι καὶ ὁ καραβοκύρης ἦ οἱ σύντροφοι τὴν συνήντων εἰς τὸν δρόμον, ἐγύριζον ὀπίσω καὶ ἀνέβαλλον τὴν ἀναχώρησιν Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. κ α τ σ ι - κ ο π ό δ α ρ ο ς.

γουρουνόποδαροῦσα ἡ, ἐπίθ. θηλ. Α. Παπαδιαμ., Νοσταλγ., 95.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς καὶ τῆς πα- ρ α γ ω γ. καταλ. -ο ὦ σ α, διὰ τὴν ὁπ. βλ. Α. Παπαδοπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κ.έξ.

Ἡ ἔχουσα πόδας γουρούνας ἡ λ. ὑβριστικῶς διὰ γυναι- κας: Ἡ γο υ ρ ο υ ν ο π ο δ α ρ ο ῦ σ α ἡ μάννα του.

γουρουνόποδι τό, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι καὶ π ό δ ι.

1) Τὸ φυτὸν Ἑρώδιον τὸ γεράνιον (Erodium gruinum) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιιδῶν (Geraninaceae). Συνών. βλ. λ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο 3. 2) Τὸ φυτὸν Ἀρνόγλωσ- σον ὁ κορωνόπους (Plantago coronopus) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρνογλωσσιδῶν (Plantaginaceae) Λευκ. (Νικολ.).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ' ρ ο υ ν ο π ό δ ι καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

γουρουνόπορδος ὁ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντο- γόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ.) γο υ ρ ὀ ν ο π ο ρ δ ο ς Πελοπν. (Βερεστ. Πυλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι καὶ π ό ρ δ ο ς.

1) Ἡ πορδὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμε μιὰ ἔρ'μη γουρούνα καί, φόντε παρατυλώνοτανε, ἄρχιζε τοὺς γουρου- νόπορδους Πελοπν. (Βάλτ.) Τὸ κουμάσι τοῦ γουρουνιῶνε ζεύει ἀπὸ τοὺς γουρουνόπορδους (ζεύει = βρωμεῖ) Πε- λοπν. (Μαργέλ.) 2) Ἡ ἀθόρυβος πορδὴ ἀνθρώπου, ἡ ἀναδί- δουσα μεγάλην βρῶμαν ἐνθ' ἄν.: Κεῖνος ὁ γιὸς τσῆ Φι- λῶναινας ὅπου καθότανε ἀμόλαε γο υ ρ ὀ ν ο π ο ρ δ ο ς κούφους (= ἀθόρυβους) Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνόπουλα ἡ, σύνθηθ. γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ α Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Λάλ. Μάναρ. Μεγαλόπ. Τριφυλ. Φιγάλ.) γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ α σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο ὦ λ α. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ νεαρὰ γουρούνα σύνθηθ.: Ἐσηκώθηκε γιὰ νά ψήσῃ τὴ γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ α του πού εἶχε μαδημένη Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἄσμ.

Ἐχουν ἀργιά καὶ φέρουνε κ' ἔχουνε γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ε ς, μὰ ἔχουνε καὶ γλυκὸ κρασί ἀπὸ τὸ μοναστήρι αὐτόθι. Συνών. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι ἂ 1, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ῖ - δ α, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ῖ τ σ α, μ π ο υ ζ ο π ο ὦ λ α. 2) Μικρὸν χέρσον τμήμα εἰς ἐσκαμμένον ἄγρον καλυφθὲν ὑπὸ χώματος Πελοπν. (Γαργαλ.): Μὴν παίρνῃς χωριάτες γιὰ σκάφιμο. Δὲ σκάβουνε καλά κι ἀφίνουνε γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ε ς.

γουρουνόπουλάκι τό, σύνθηθ. γ' ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α κ ι Ἀθῆν. Πειρ. γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ά κ ι Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Ἡλ. Μαργέλ. Σιδηρόκ. Φιγάλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ὀ π ο ὦ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι.

Χοιρίδιον, χοῖρος γαλαθηνός, τὸ νεογνὸν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ὀ λ ά κ ι 1.

γουρουνόπουλίδα ἡ, Ζάκ. γο υ ρ ὀ ν ο π ὀ λ ῖ δ α Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ α.

Γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α 1, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουρουνόπουλίτσα ἡ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ῖ - τ σ α Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ α.

Γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α 1, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.

γουρουνόπουλο τό, σύνθηθ. γο υ ρ ο υ ν ὀ λ ο Ἑρεικ. Ἡπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Μανιάκ.) γ' ρ ο υ ν ὀ π ο ὦ λ ο Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ο Θῆρ. Θράκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Βερεστ. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.) γ' ρ ο υ ν ὀ π ὀ λ ο υ Στερελλ. (Αἰ- τωλ.) γο υ ρ ὀ π ὀ λ ο υ σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. γο υ ρ ὀ ν ο π ο ὦ λ ο ς, ὁ, Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ὀ π ο ὦ λ ο ν.

1) Γ ο υ ρ ο υ ν ὀ λ ά κ ι 1, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., σύν- ηθ.: Φάγαμε γουρουνόπουλο ψητὸ σύνθηθ. Μιὰ γουρούνα μὲ ὀχτῶ γουρουνόπουλα σύνθηθ. Τὴ γουρούνα τὴ θρέψαμε κι ἀνάζησε κ' ἔκαμε δώδεκα γο υ ρ ὀ ν ὀ λ α Πελοπν. (Καλά- βρυτ.) Μὴν τὸ πουλήσῃς φτοῦνο φτοῦ τὸ γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ο, νά τ' ἀφήκῃς γιὰ θρεφτὸ Πελοπν. (Δίβρ.) Ἀς πάρῃ λιγούλι καρδάμωμα ἀκόμη καὶ θὰ τὸ ἰδῇς τὶ γουρουνόπ'λο θὰ γίνῃ Πελοπν. (Βερεστ.) Γδαρτὸ θὰν τοῦ κάμ'ς τοῦ γο υ ρ ὀ ν ὀ λ ο υ ἢ μαδ'τό; Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ.: Ἀφόδες ἡ γουρούνα ἔκαμε γουρουνόπουλα, δὲν ἐματαχόρτασε (ἐπὶ ἀτόμων τὰ ὁποῖα, ἀφ' ὅτου ἐδημιούργησαν ὑποχρεώσεις, δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τὰς ἰδίας ἀνάγκας) Κεφαλλ. Ἡ γουρούνα γάλι γάλι καὶ τὰ γουρουνόπουλα πηλαλῶντας μαζὶ τὸ βράδυ θὰ πᾶνε 'ς τὸ χωριὸ (οἱ πολυπείροι ὀλίγον καὶ οἱ πρωτόπειροι πολὺ καὶ ἀσκόπως ἐργαζόμενοι τὸ αὐτὸ ἐπιτυγχάνουν) Πελοπν. (Βούρβουρ.) || Ἄσμ.

